

Szűcs Tamás emlékére

Harminckét év. Fájdalmasan és igazságtalanul kevés idő, még úgy is, hogy akik ismerték őt, pontosan tudják, hogy Tamás a nap 24 órájába legalább 48 órányi teendőt bele tudott sűríteni. Mindezt úgy, hogy közben bármit, amibe belefogott, azt felősségteljesen, kifogástalanul csinálta, magasan felülmúlva a legmagasabb elvárásokat is. Mert ő ilyen volt: végtelenül tehetséges, elhivatott és maximalista, mindenekelőtt önmagával szemben.

Huszonöt évesen, friss diplomásként csatlakozott a Pátria Nyomda csapatához web to print projektmenedzserként, két év múlva pedig már a kötetzeti vezetőnk lett. A kollégák között élt, mozgott, őszinte, közvetlen személyiségének köszönhetően mindenkit jól ismert. Ez a szoros kötelék megmaradt akkor is, amikor újabb két év múlva beruházási és technológiai vezető, majd 2020 májusától termelési igazgató lett. Már 150 operatív munkavállaló és 12 menedzser szakmai vezetője volt, de még mindig bárki biztos lehetett abban, hogy ha személyesen felkeresi valamivel, amit csak tud, megtesz érte.

Mindig tele volt tervekkel, ötletekkel. Állandóan azon gondolkodott, hogyan lehet a folyamatokat még jobbra, hatékonyabbá tenni, és nem riadt vissza attól sem, hogy amit elméletben kitalált, azt maga ki is próbálja. Folyton egy lépéssel mindenki előtt járt, így sokan már csak a sikeres végeredményét látták annak, amit kigondolt és meg is csinált.

Kimagasló szakmai tudással bírt, csillapíthatatlan tudásszomjának köszönhetően pedig megállás nélkül képezte magát. Akik közelről ismerhették, azt is jól tudják, mennyire szórakoztató személyiség volt. Imádtuk a nyelvi fordulatait, és bármikor kész volt feldobni a környezetét egy kis zsonglőrszámmal vagy ukulele játékkal. Közben rendszeresen sportolt, tanult angolul, és épp most kezdett el egy újabb szakot az ELTE-n. Jobban belegondolva, neki 48 óra is kevés lett volna egy napból.

Akiket itt hagyott, most vigasztalhatatlanul szomorúak. Tőle viszont semmi sem állt távolabb,

mint a szomorúság, az önsajnálát. Ha gond adódott, mindig a megoldáson törte a fejét, hogy hogyan lehet tovább előrelépni. Ebben is példát mutatott nekünk. Mert bár nemrég eltávozott közülünk, még mindig nem késő tanulni tőle, és továbbvinni mindazt, amit ránk hagyott. Márpedig ilyen sokat, ennyire értékeset nagyon kevesen hagynak hátra – nemcsak 32 év alatt, de akár egy életen át.

Tamás folyton rohant, sosem állt meg. Most megpihent, túl korán, fájdalmat és hiányt hagyva maga után. Itt a földön a szó legjobb értelmében nyughatatlan volt – leljen ezután örök nyugalomra. Ég veled, Tamás.